

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 121.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789672352/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

se saamange Gange fra Poulsen; det gjorde ham saa uhyre ondt, at han ikke var hjemme igaar, da Du var saa artig, at komme og præsentere Din Kjæreste; og ligesaadan at han ikke kan komme her idag. Men Du veed, at det er de ækle Formiddagstimers Skyld; men vi komme her en Aften med det Allerførste.

Ja, Gud Emilie, afbrød Gine hende midt i alle hendes Behageligheder, hvad var det dog for en Hr. Bearn; jeg hørte iforgaars en Historie om ham og et Fruentimmer, som skal have tjent for Stuepige hos Din Tante Lind.

Nei, det maa De undskylde, sagde Lotte ivrigt; det er ikke ham; men det er Hr. Flint; for det har Poulsen hørt hos Major Skades, hvor Fru Lind selv har fortalt det, da Flint informerede der; men han fik da snart Næsen mod Stuedøren kan jeg troe.

Ja, jeg vil ikke sige imod, sagde Gine; men jeg har rigtignok hørt for ganske vist, at det var Hr. Bearn.

Men de ere jo Venner, bemærkede den lille muntre Frøken, og Venner have alting tilfældes.

Damerne loe og sagde fy; Emilie var indigneret, og sagde:

Det er vist meget morsomt, siden de alle lee deraf; jeg synes blot at vi burde vente med at bringe saadanne Historier om i Byen, til vi havde en bedre Hjemmel for os end Tante Lind.

Mig er det ligegyldigt om det er sandt, sagde den lille Frøken; naar det blot er morsomt.

Men det er ikke synderligt morsomt for Hr. Flint, indvendte Emilie, han mister sine Informationer, hvoraf han lever.

Og hvoraf hans Dame lever, det er rigtigt; bemærkede den lille Frøken. Emilie lænede sig tilbage i sin Stol, uden at værdige hende noget Svar.

Herregud Emilie, vedblev Frøkenen, fordi Du er bleven forlovet, have vi Andre da ikke Lov at more os? Du er da ogsaa bleven ækel alvorlig.

Det kan være muligt, at jeg er bleven alvorlig, sagde Emilie, imidlertid er det da intet Nyt, at jeg forsvarer dem, der ere borte.

Nei, deri maa jeg give Emilie Ret, sagde Frøken Gine; kan I huske sidst, hvor hun tog paa Vei, da jeg kom med den lille Historie om Brevtasken? og der var dog noget galt, – jo Emilie det veed Gud der var; for jeg hørte det siden omstændeligt. Og det var ude paa Stierne, og ikke som Du sagde, da Du gik ned fra Holms –

Nei, nu tager De igjen feil, afbrød Lotte, det var ved Hesten paa Kongens Nytorv. Det veed jeg meget bestemt; for det har Poulsen selv hørt i Dannelseqvindeinstituttet, hvor han læser Religion. Det var som sagt lige ved Hesten, og saa var det at – tys, det er Hr. Jespersen – nei, hvor var hun ikke sød i det Costume, og hvor hun spillede! –

Ja Du, og saa den Scene, hvor Hultmann kommer ind.

Gud! naa! nei, det maa Du endelig see, Emilie.

Og Hr. Jespersen glædede sig ved sin Kjærestes dannede Omgangskreds, hvis levende Interesse for Kunsten tilstrækkeligt borgede ham, at ingen Fare fra den Kant truede hans moralske Kjærligheds Himmel.

Og i de første otte af hans Forlovelsesdage kjendte virkelig hans Lykke ingen Grænse. Den Mængde Visitter, der vare at aflægge, gav ham en hidtil ukjendt Leilighed til at udvikle sine Yndlingsmeninger over Nationalitet og Literatur, og han erhvervede sig i de første to Dusin Visitter en saadan Færdighed, at han blot brændte af Begjærlighed efter, i de paafølgende* at træffe paa sin tidligere Modstander, Candidat Poulsen, for da ved en glimrende Seir at anoncere sin Optræden som Salonæsthetiker. Men Visitterne bleve besørgede, uden at noget saadant Sammenstød fandt Sted, og, det er med en vis Skamfuldhed vi tilstaae det, Hr. Jespersen var forfængelig nok til at troe, at ikke Skjæbnen men Feighed hos Candidaten var Skylden. Det være nu som det vil, han trøstede sig med, at Seiren var ham vis, om den ogsaa blev opsat; og imidlertid indtraf Omstændigheder, der lidt efter lidt dæmpede hans Kamplyst, og beskjæftigede hans filosofiske Hjerne med nye og uventede Tanker.

Vi have tidligere seet os istand til at kunne berette, takket være hans omstændelige Manuscript, hvor møsommeligt han havde arbeidet, for at bringe Emilie til at indtage det høie Standpunkt paa Moralens Stige, som hans Hjerte fordrede af den Qvinde, han vilde lykkeligjøre med sit Valg. Vi beklagede, ikke at kunne give nogen udførlig Beskrivelse af det høitidelige Øieblik, da han begjærede hendes Haand og Hjerte; imidlertid have vi dog senere været saa hel-

* Tallet paa Forlovelses Visitter er Legio, og kan derfor ikke tælles enkeltvis; man bruger for Nemheds Skyld, at tage dem dusinvis, ligesom Linned, eller snevevis ligesom Tørv. Formelen i sidste Tilfælde bliver da: $x = \text{■} \cdot \text{■} \cdot \text{■}$ o.s.v.